

Σχολείο, τελευταία χρονιά, η πιο άσχημη και αγχωτική απ' όλες, με το βάρος της εισαγωγής σε κάποιο επόμενο ακαδημαϊκό σκαλοπάτι, το εξαντλητικό ωράριο του φροντιστηρίου και ένα ανελέητο πρόγραμμα που σπάνια έκρυβε χαρές. Την ίδια στιγμή όμως, ανοιγόταν ένας υπέροχος, καινούργιος κόσμος. Η αγκύλωση των επτά χρόνων της στρατιωτικής δικτατορίας έσπαγε, πολλαπλασιάζοντας τη χρησιμότητα της κάθε μονάδας χρόνου.

Ο κινηματογράφος, τα περιοδικά, το χαώδες σκηνικό της πολιτικής, της φιλοσοφίας, η μουσική, όλα όσα για έναν έφηβο, ήταν ερμητικά κλειδωμένα στα απαγορευμένα ερμάρια της junta, αναδύονταν μπροστά του με τρόπο εκρηκτικό, γοητευτικό. Ζούσες σε δυο επίπεδα. Στο δυστυχισμένο, το μίζερο του σχολείου και στο συναρπαστικό, στο φρέσκο του νέου κόσμου. Το πρώτο σου ροκάνιζε τις συντριπτικά περισσότερες ώρες της ημέρας, το δεύτερο σου στόλιζε τις λιγοστές μα λαμπερότερες στιγμές της καθημερινότητας.

